CHƯƠNG 2167

Núi Cửu Cô, đại chiến Thần Vương

Về khoản diễn kịch thì hắn vẫn chẳng khá hơn trước là bao.

“Ừm…” Thần Vương gật đầu, nói: “Thôi được, nếu ngươi ở bên cạnh thì e rằng cũng khó mà chạy thoát!”

Hạ Nhân cũng cung kính hành lễ, nói: “Được, đệ tử xin cáo từ!”

Nhưng vừa bay được mấy nhịp thở, hắn lại bị vị Thần Vương của Bách Lý gia chặn đường.

Ngoài mặt Hạ Nhân vẫn tỏ vẻ nhẹ nhõm, nhưng trong lòng đã muốn chửi người: Mẹ kiếp, cái thứ chó má này định bao giờ mới thôi đây?

“Bách Lý Mặc, ngươi khoan đi đã!”

Vẻ mặt Thần Vương tràn đầy hớn hở: “Vừa rồi lão phu nhận được tin, nói rằng bên núi Cửu Cô đã phát hiện ra Tế Đạo Âm Dương Thiền!”

“Hả!” Trên mặt Hạ Nhân lộ vẻ kinh ngạc, biểu cảm này nửa thật nửa giả.

Thật là vì hắn quả thực rất kinh ngạc, giả là vì hắn buộc phải tỏ ra kinh ngạc.

Có điều, chẳng phải Bách Lý Hoang và những người truyền tin đều đã chết rồi sao? Tại sao tin tức vẫn có thể truyền ra ngoài?

Chẳng lẽ lúc trước người bị Thiên Ngô gia truy sát không chỉ có Bách Lý Hoang bọn họ, mà còn có người khác chạy thoát?

“Đệ tử, đệ tử...” Hạ Nhân hơi căng thẳng nói: “Cơ duyên lớn thế này, đệ tử không đi thì hơn. Trưởng lão cứ một mình qua đó là được, đệ tử chẳng qua chỉ là một tu sĩ Thần Quân cảnh tầng ba mà thôi!”

“Ôi...” Bách Lý xua tay, nói: “Đều là người một nhà, có thêm một người bao giờ cũng tốt!”

“Ngươi không biết đấy thôi, cơ duyên đôi khi không nhìn vào tu vi cao thấp!”

“Ngươi cứ đi cùng ta!”

“Nếu ngươi thật sự đạt được cơ duyên, lão phu cũng sẽ không tranh đoạt với ngươi. Sau khi nộp lại cho gia tộc, phần thưởng cùng cấp vẫn thuộc về ngươi!”

“Đi thôi, thêm một người là thêm một khả năng!”

Hạ Nhân cười khổ: “Đệ tử vẫn không muốn đi!”

“Không đến lượt ngươi quyết định!” Thần Vương Bách Lý nắm tay Hạ Nhân, cấp tốc bay về phía núi Cửu Cô.

Trước đó, Thiên Ngô gia có một người phụ nữ chạy thoát, tám chín phần nàng ta cũng đã đến núi Cửu Cô.

Nếu quay lại gặp ta, nàng ta kể chuyện ta giao chiến với Thần Vương ra thì ta sẽ thành chuột chạy qua đường mất.

Lúc này Hạ Nhân thật sự không có cách nào thoát khỏi tay vị Thần Vương Bách Lý này.

Dù sao thì Cửu Âm Thần Điệp của hắn vẫn chưa thể sử dụng.

Trừ phi dùng thần phù truyền tống phẩm cấp bảy.

Nhưng đang bay thế này thì cũng không tiện truyền tống, đúng không?

Tất nhiên, nếu thật sự phải dùng thần phù này thì đến nơi rồi dùng cũng chẳng khác gì.

Đúng lúc Hạ Nhân đang rối rắm, vị Thần Vương đang bay bỗng khẽ nhíu mày: “Tiểu tử… hình như ngươi rất sợ hãi?”

Hạ Nhân nói: “Tiền bối quả nhiên sáng suốt!”

“Ha ha ha…” Thần Vương Bách Lý cười lớn, vẻ mặt sảng khoái nói: “Không sai, đi tìm bảo vật cùng một người ở Thần Vương cảnh như ta, đương nhiên là phải sợ!”

“Sợ sau khi có được đồ tốt, ta sẽ giết người diệt khẩu!”

“Mà nếu không có được đồ tốt thì lại phải cẩn thận từng li từng tí, còn phải mạo hiểm nguy cơ cực lớn!”

“Yên tâm đi, lão tổ ta sẽ không làm những chuyện đó đâu!”

Tốc độ của Thần Vương nhanh hơn Hạ Nhân không biết bao nhiêu lần, chỉ trong thời gian chưa đầy nửa nén hương đã đến núi Cửu Cô.

Nhìn về phía trước, đó là một dãy núi hùng vĩ, trên dãy núi còn có vô số ngọn núi.

Nhưng trong đó có một ngọn cao lớn hùng vĩ nhất!

Ngọn núi vươn tận ba tầng mây, nhìn từ xa đã chiếm mất một nửa tầm mắt giữa hư không.

“Cơ duyên là thứ khó lường nhất!” Thần Vương Bách Lý dừng lại bên ngoài núi Cửu Cô, nhìn dãy núi cao lớn phía trước rồi thản nhiên nói: “Ngươi có biết vì sao lão phu nhất quyết phải đưa ngươi đến đây không?”

Hạ Nhân nói: “Trưởng lão muốn để đệ tử thử vận may!”

“Đúng, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy!” Bách Lý nhìn ngọn núi phía trước với vẻ phức tạp, nói: “Bách Lý gia chúng ta đã tìm bảo vật ở đây hàng trăm triệu triệu năm, nhưng chưa từng thu được thứ gì hữu dụng. Năm này qua năm khác, chỉ uổng phí nhân lực!”

“Nhưng Thần Quốc đã ra lệnh, chúng ta cũng không thể không tiếp tục ở lại đây!”

“Về sau, chúng ta và gia tộc Thiên Ngô đổi cho nhau một phần địa bàn để cùng tìm kiếm!”

“Này… núi Cửu Cô chính là một trong những khu vực chúng ta đã đổi cho nhau!”

“Trước kia nơi này thuộc về Bách Lý gia chúng ta. Đương nhiên, hiện giờ vẫn thuộc về chúng ta, nhưng đã mở cửa cho Thiên Ngô gia!”

“Ngươi nói xem có trùng hợp không, vừa mới mở cửa chưa bao lâu thì đã truyền ra tin tức về Tế Đạo Âm Dương Thiền!”

Thần Vương Bách Lý ngừng một lát rồi tiếp tục nói: “Đây chính là cơ duyên… Lão phu luôn cảm thấy Tế Đạo Âm Dương Thiền này không có duyên với ta!”

“Cho dù ta đích thân đến đây cũng không thể lấy được!”

“Nhưng ngươi lại vừa khéo xuất hiện bên cạnh lão phu, lão phu luôn cảm thấy có lẽ ngươi mới là người có cơ duyên này!”

Ngươi đoán chuẩn thật đấy, nó đã bị lão tử thu vào rồi!

Tên này tu luyện thuật dịch số à?

“Thứ đáng chết… Bách Lý Đại Chùy, ngươi còn mặt mũi đến đây sao!” Đúng lúc này, từ phía núi Cửu Cô truyền đến một tiếng quát giận dữ.

Ngay sau đó, một luồng thần quang màu đen xẹt qua, đáp xuống trước mặt Hạ Nhân và Thần Vương Bách Lý.

Đó là một đại hán có thân hình cực kỳ vạm vỡ, vóc dáng cao lớn cường tráng, trông chẳng khác nào một tòa thiết tháp.

Bách Lý Đại Chùy khẽ nheo mắt: “Thiên Ngô đạo hữu, ngươi có ý gì?”

“Hừ... Ngươi còn mặt mũi hỏi ta có ý gì à?” Thần Vương Thiên Ngô cười lạnh, nói: “Bách Lý gia các ngươi đã giết một vị Thần Vương của Thiên Ngô tộc chúng ta, có phải là ngươi làm không?”

Lúc Hạ Nhân giao chiến với Thiên Ngô Cư Dung, có một người phụ nữ đã chạy thoát. Khi nàng ta rời đi, Thiên Ngô Cư Dung vẫn chưa chết, nên nàng ta cũng không biết rốt cuộc ai là người giết chết Thiên Ngô Cư Dung.

Người phụ nữ cho rằng Hạ Nhân tuy lợi hại, nhưng chẳng qua chỉ đang né tránh bỏ chạy mà thôi, muốn chém giết một vị Thần Vương là chuyện không thể nào.

Còn sau khi mệnh bài của Thần Vương vỡ vụn, Thiên Ngô tộc rất dễ quy món nợ giết Thần Vương lên đầu Bách Lý Đại Chùy.

Bọn họ cho rằng chắc chắn là Bách Lý Đại Chùy đột nhiên xuất hiện, sau đó mới giết chết vị Thần Vương của Thiên Ngô tộc bọn họ.

“Cái gì?” Bách Lý Đại Chùy cũng ngơ ngác: “Thiên Ngô Cư Dung chết rồi?”

“Ha ha ha ha ha…” Vị Thần Vương của Thiên Ngô tộc tức đến bật cười điên dại: “Giả vờ, ngươi giỏi giả vờ thật đấy…”

“Đầu tiên là giết Thần Vương nhà chúng ta, giờ lại đến đây tranh đoạt bảo vật?”

“Ta nói cho ngươi biết, Thất Chú Thư tuyệt đối không thể rơi vào tay loại người như ngươi!”

Đại hán cao lớn như thiết tháp bỗng giơ một cây cự bổng màu đen lên, nện thẳng về phía Bách Lý Đại Chùy.

“Hừ…” Bách Lý Đại Chùy lạnh lùng hừ một tiếng: “Bách Lý Đại Chùy ta xưa nay quang minh chính đại, làm thì là làm, không làm thì là không làm, chẳng lẽ còn sợ thừa nhận hay sao?”

“Nếu ngươi đã muốn đánh, vậy lão tử sẽ đánh cho ngươi tâm phục khẩu phục!”

“Bách Lý Mặc, vào trong cho ta!”

Trong lúc nói chuyện, Thần Vương Bách Lý vung tay lên, trực tiếp đưa toàn bộ Hạ Nhân vào một tiểu thế giới nào đó của mình.

Hạ Nhân ngẩn người: Đệch… Cái này…

CHƯƠNG 2168

Lại gặp Thái Tuế viễn cổ

Hạ Nhân khẽ thở hắt ra một hơi thật sâu.

Thân thể hắn lơ lửng giữa hư không, ánh mắt đảo quanh bốn phía.

Đồng thời, thần niệm ầm một tiếng, lập tức bung rộng.

Không gian vô biên vô tận xung quanh thoáng chốc đã bị hắn quét qua toàn bộ.

Đây là một tiểu thế giới có kích thước chừng vạn dặm.

Dĩ nhiên không thể sánh với không gian bên trong Hồng Mông Tử Kim Côn của Hạ Nhân, thậm chí còn chưa bằng một phần vạn nơi đó.

Có điều, thần lực ở đây lại nồng đậm đến cực điểm, khắp nơi chim hót hoa thơm.

Gần như toàn bộ mặt đất trong tiểu thế giới đều được trồng đủ loại thần thảo, thần dược và cây thần quả.

“Thần lực dồi dào đến vậy, dưới lòng đất chắc chắn đã chôn giấu ít nhất mấy mạch thần phẩm thượng hạng!”

Hạ Nhân lẩm bẩm, ánh mắt cùng thần niệm lại một lần nữa quét qua.

Hắn lập tức bay vút đi, lướt qua hư không rồi đáp xuống một khe núi.

Trong khe núi mọc rất nhiều cây thần cao lớn.

Đáng tiếc, Ký Xuyên Lãnh Đồng tuy mọc khá nhiều, nhưng số cây có phụ sinh Côn Luân Huyết Đồ Tử lại ít đến đáng thương.

Cộng lại cũng chỉ có ba, năm cây mà thôi.

Hơn nữa, dù là ba, năm cây ấy đã có Huyết Đồ Tử phụ sinh, nhưng Huyết Đồ Tử trên đó vẫn chưa trưởng thành.

Quan trọng hơn là Hạ Nhân đã nhìn thấy một cảnh tượng còn chấn động hơn.

Dưới gốc Ký Xuyên Lãnh Đồng, khắp nơi đều là thi thể.

Thi thể nhân tộc, thi thể yêu tộc, thi thể ma tộc, thi thể Vu tộc!

Không thể nhìn ra khi còn sống những thi thể này có tu vi gì, chỉ thấy khắp nơi là tay chân đứt lìa.

Hạ Nhân hít sâu một hơi lạnh: “Không phải chứ, Ký Xuyên Lãnh Đồng này lại cần dùng thi thể để nuôi dưỡng sao?”

Tên khốn Bách Lý Đại Chùy kia tống ta vào tiểu thế giới này, chẳng lẽ sau đó sẽ giết ta rồi ném thi thể của ta vào đây để nuôi Ký Xuyên Lãnh Đồng của hắn luôn chứ?

Hạ Nhân nhìn trái nhìn phải, nhưng không thấy lối ra đâu. Vì vậy hắn nhắm mắt lại, cảm nhận đại đạo pháp tắc bên trong tiểu thế giới này.

Ừm... may mà đạo pháp nơi đây gần như giống hệt Thần giới.

Nói cách khác, thế giới này trông có vẻ cô lập, nhưng thực tế vẫn liên kết với Thần giới bên ngoài thông qua căn cốt của Tam Thiên Đại Đạo.

Muốn dựa vào năng lực của bản thân để ra ngoài là chuyện không thể, nhưng nếu Hạ Nhân kích hoạt truyền tống thần phù thất phẩm thì nhất định có thể truyền tống vào Thần giới.

Sau khi xác nhận tin này, Hạ Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất hiện giờ hắn vẫn chưa phải đối mặt với nguy cơ mất mạng.

Có điều, đối với cách dùng thi thể để nuôi dưỡng Ký Xuyên Lãnh Đồng này, Hạ Nhân không phải chưa từng nghĩ tới. Dù sao cây Ký Xuyên Lãnh Đồng mà trước đây hắn cấy ghép cũng sinh trưởng trên một thi thể Vu Thần khổng lồ.

Thân thể Hạ Nhân lại hóa thành một luồng sáng bay đi, chỉ qua vài nhịp thở đã đáp xuống một khe núi khác.

Trong khe núi mọc một cái cây đặc biệt.

Thân cây, cành cây và lá cây của nó đều có màu xám bạc.

Thoạt nhìn màu sắc của cây này, Hạ Nhân còn tưởng thứ này được đúc từ kim loại.

Trên cây thần màu xám bạc lại kết ba mươi sáu quả. Hạ Nhân từng thấy loại quả này. Trước kia ở thành Huyền Cơ, Đệ Thất Phụ Thần từng tặng hắn một quả: Hỗn Thiên Quả!

Hỗn Thiên Quả cũng giống như Thích Ca Thần Quả, đều có thể nâng cao khả năng lĩnh ngộ đạo pháp.

Xét về lý thuyết, nuốt một quả có thể giúp tu sĩ Thần Quân cảnh đột phá một tầng tu vi.

Nhưng đồng thời, nó cũng có thể dùng cho tu sĩ Thần Linh cảnh. Sau khi tu sĩ Thần Linh cảnh dùng vào, có thể đột phá nhiều tầng, chẳng hạn như Kiều Tuệ Châu năm xưa đã một hơi đột phá ba tầng.

Có điều, dù thứ này đã kết quả, vẫn cần dung nhập đạo pháp rồi sinh trưởng trong thời gian rất dài mới có thể chín để hái.

Rõ ràng Hạ Nhân đến không đúng lúc. Hỗn Thiên Quả trên cây Hỗn Thiên Quả ở đây vẫn chưa chín, mà dù có chín thì về cơ bản Hạ Nhân cũng không dùng đến.

Một mặt là vì hắn đã từng dùng một quả rồi!

Mặt khác là vì lão già Bách Lý Đại Chùy kia đã gieo đạo pháp của【Đại Đạo Nguyền Rủa】 vào cả ba mươi sáu quả ở đây. Sau này cho dù Hỗn Thiên Quả có chín thì cũng đều mang thuộc tính nguyền rủa.

Lão tử có lấy cũng chẳng tu luyện được.

Hạ Nhân đi lại trong tiểu thế giới một lúc. Gặp phải những quả quý hiếm đã chín, hắn cũng không khách sáo, trực tiếp hái xuống.

Còn bên ngoài xảy ra chuyện gì thì hắn không biết.

Dù sao hai vị Đại Thần Vương đã đánh nhau rồi.

Cứ thế trôi qua khoảng nửa canh giờ, Hạ Nhân bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm. Hắn lại bị người ta dùng sức mạnh cưỡng ép kéo ra khỏi tiểu thế giới kia.

Sau một trận choáng váng cực kỳ ngắn ngủi, Hạ Nhân bỗng mở to hai mắt.

Cảnh tượng trước mắt tựa như khiến hắn bước vào trong mộng.

Đệch... đây chẳng phải... Thái Tuế viễn cổ sao?

Sau khi nhìn thấy thứ này, Hạ Nhân thật sự suýt nữa thì sợ vãi cả ra quần.

Nếu nói từ khi tiến vào Thần giới, có thứ gì khiến Hạ Nhân khắc cốt ghi tâm, cả đời khó quên, thì Thái Tuế viễn cổ tuyệt đối đứng đầu.

Thứ này quả thực là cơn ác mộng vĩnh viễn không thể rũ bỏ trong lòng Hạ Nhân.

Năm xưa hắn chỉ còn cách cái chết trong tay thứ này một sợi tóc, nếu không nhờ có một giọt nước kia.

Nhưng bây giờ, tại sao lão tử lại gặp phải thứ này nữa rồi?

Sau cơn kinh hãi cực kỳ ngắn ngủi, thần niệm của Hạ Nhân lập tức dò xét ra bốn phía.

Trước sau trái phải trên dưới xung quanh, tất cả đều là thứ này.

Thì ra tên khốn Bách Lý Đại Chùy kia đã bị Thái Tuế viễn cổ nuốt chửng, rồi còn liên lụy khiến lão tử cũng tiến vào trong cơ thể Thái Tuế viễn cổ này?

Năm xưa ngay cả Thần Vương của Thái tử Cửu Phương còn có thể chạy thoát, một Thần Vương to xác như ngươi chẳng lẽ lại không chạy nổi sao?

Đúng lúc Hạ Nhân không ngừng suy nghĩ, giọng nói của Bách Lý Đại Chùy vang lên: “Tiểu tử... lão phu có lỗi với ngươi!”

“Lần này e rằng thật sự xong đời rồi!”

Hạ Nhân quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Bách Lý Đại Chùy.

Vừa rồi cũng chính là lão kéo Hạ Nhân ra khỏi tiểu thế giới.

Hạ Nhân hỏi: “Đây là Thái Tuế viễn cổ, trưởng lão không xông ra được sao?”

“Không xông ra được!” Bách Lý Đại Chùy nói: “Thứ này lợi hại vô cùng!”

Ngay sau đó, thần lực mênh mông trong cơ thể Bách Lý bùng nổ, chống đỡ cơ thể Thái Tuế đang không ngừng co ép về phía bọn họ.

Nói cách khác, khu vực an toàn của Hạ Nhân hiện giờ hoàn toàn dựa vào thần lực trong cơ thể Bách Lý để duy trì.

Nhưng... thần lực dù sao cũng có hạn, nhất định sẽ có lúc dùng hết.

Điều đầu tiên Hạ Nhân nghĩ đến chính là kích hoạt truyền tống thần phù thất phẩm kia.

Có thứ này, cho dù đang ở trong cơ thể Thái Tuế cũng có thể truyền tống ra ngoài.

“Thời gian không còn nhiều, nhiều nhất ta chỉ có thể chống đỡ nửa tuần hương. Bách Lý Mặc, ngươi nghe ta nói...” Bách Lý Đại Chùy nhìn Hạ Nhân, nói: “Vừa rồi ta nghe tên kia của nhà Thiên Ngô nói, thiên phú của ngươi cực cao, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, có thể vượt cấp chiến đấu!”

“Ở dưới tay Thiên Ngô Cư Dung mà ngươi vẫn có thể tự do đi lại!”

“Ngươi chính là người hữu duyên đó!”

“Ha ha ha ha... sự hưng thịnh của Bách Lý gia sau này đều phải trông cậy vào ngươi!”

“Đây là Thất Chú Thư...” Bách Lý Đại Chùy trực tiếp nhét một quyển sách vào tay Hạ Nhân: “Ngươi cầm lấy!”

Hạ Nhân ngây người: Thất Chú Thư?

CHƯƠNG 2169

Thần Vương tự bạo, thần phù thất phẩm được kích hoạt

"Đây là nhẫn của lão phu, đây là không gian tùy thân của ta!"

"Bách Lý Mặc, ngươi phải nhớ cho kỹ!" Bách Lý Đại Chùy nhìn Hạ Nhân, nói: "Thất Chú Thư này ngươi không thể giữ được, sau khi lấy được lập tức về gia tộc, dâng sách cho lão tổ. Lão tổ có được vật này, sau này Bách Lý gia chúng ta sẽ là gia tộc đứng đầu Thần giới!"

"Còn những vật phẩm trong chiếc nhẫn này và không gian tùy thân của ta, tất cả đều thưởng cho ngươi!"

"Hơn nữa, bên lão tổ chắc chắn cũng sẽ có ban thưởng!"

Hạ Nhân há hốc miệng, ngơ ngác nhận hết đồ đạc của Bách Lý Đại Chùy, hỏi: "Nhưng... ta phải trốn ra ngoài thế nào?"

Bách Lý Đại Chùy hít sâu một hơi: "Ngươi chắc chắn không trốn ra được, ta cũng không trốn ra được!"

"Nhưng nếu ta dùng năng lượng tự bạo gia trì, làm nổ tung Cổ Thái Tuế này thành một cái lỗ, vậy có thể đưa ngươi ra ngoài từ bên trong!"

Nhất thời, trong lòng Hạ Nhân lại dấy lên đủ loại cảm xúc hỗn độn.

Một người xa lạ không hề liên quan, trong lúc nhận nhầm người, vậy mà lại khiến hắn có được cảm giác ấm áp như được trưởng bối quan tâm.

Trải nghiệm như vậy không có nhiều. Nếu có, phần lớn đều đã bị hắn lưu lại tại một nơi gọi là Thái Hư Môn.

Hạ Nhân hít sâu một hơi, nói: “Tiền bối, không cần phải làm vậy!”

“Đồ của ngươi ta cũng không cần, Thất Chú Thư này ngươi vẫn nên tự mình mang về đi!”

“Ở đây ta có một lá thần phù truyền tống thất phẩm, chúng ta cùng kích hoạt rồi rời khỏi đây!”

Hạ Nhân thật sự lấy thần phù truyền tống ra.

Nhưng Bách Lý Đại Chùy chỉ cười khổ, nói: “Vô dụng thôi...”

“Trên người ta vốn cũng có một lá phù thế mạng, sau khi chết có thể truyền tống ra ngoài một đoạn!”

“Ban đầu ta cũng định dùng thứ này để rời đi!”

“Nhưng vừa rồi ta đã chết một lần rồi, vậy mà vẫn không thể rời khỏi đây!”

“Cổ Thái Tuế này tà môn vô cùng, dường như nó có thể nuốt chửng mọi quy tắc nơi đây!”

“Bách Lý Mặc, nghe ta nói, hẳn là ở đây...”

Bách Lý Đại Chùy chỉ về một hướng: “Lát nữa ta mở thông đạo này, đưa ngươi rời đi...”

Đúng lúc ấy, giữa khối thịt màu vàng cam mềm nhũn như thạch kia đột nhiên nứt ra một khe hở, vô số đôi mắt đồng loạt mở bừng!

Một cây gậy khổng lồ nện về phía Hạ Nhân và Bách Lý Đại Chùy.

Sau đó, Hạ Nhân nhìn thấy gã đàn ông vạm vỡ kia: Thần Vương của Thiên Ngô gia.

“Ngươi muốn chết à!” Bách Lý Đại Chùy vừa đỡ đòn tấn công của Thần Vương Thiên Ngô, vừa nói: “Sắp chết đến nơi rồi mà còn đánh nhau với ta?”

“Của ta!” Thần Vương Thiên Ngô nhìn cuốn sách trong tay Hạ Nhân, nói: “Của ta!”

Bách Lý Đại Chùy ở bên cạnh lại khẽ mỉm cười, linh hồn trong cơ thể lập tức phồng lên.

“Đáng chết...” Thần Vương Thiên Ngô nói: “Ngươi lại tự bạo?”

Vừa dứt lời, một nguồn sức mạnh mênh mông dưới sự dẫn dắt của quy tắc đã đột ngột lao về khối thịt màu vàng cam bên cạnh.

Ngay sau đó, một thông đạo bị nguồn sức mạnh ấy đánh bật ra giữa khối thịt màu vàng cam.

Thân thể Hạ Nhân cũng bị một luồng sức mạnh mênh mông khác đẩy đi, bay vào trong thông đạo.

Thông đạo này rất nhỏ, hơn nữa ngay khoảnh khắc được phá vỡ đã bắt đầu thu hẹp lại!

Chưa đầy một nhịp thở, Hạ Nhân bỗng cảm thấy bên ngoài ánh sáng trời bừng lên.

Thân thể hắn hóa thành một vệt sáng, gần như lao thẳng từ lòng đất lên hư không.

Trong lúc bay, Hạ Nhân chợt ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một ngọn núi nhỏ màu vàng cam khổng lồ trên mặt đất.

Trên ngọn núi nhỏ ấy, chi chít toàn là mắt.

Còn xung quanh Cổ Thái Tuế này là một vùng phế tích.

Cửu Cô Sơn biến mất rồi, bị người ta đánh gãy mất một nửa, xung quanh thân núi tan hoang hỗn loạn.

Hạ Nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có thể suy đoán.

Có lẽ vừa rồi hai vị Thần Vương đã dấy lên một trận đại chiến kinh thiên, đánh tan Cửu Cô Sơn.

Tin tốt là Thất Chú Thư được giấu ngay bên trong Cửu Cô Sơn.

Tin xấu là bên trong Cửu Cô Sơn còn giấu một khối Cổ Thái Tuế khổng lồ.

Sau đó, cả hai đều bị nuốt vào bụng Thái Tuế.

Nhưng giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa, hiện tại ông đây không chết được rồi.

Đúng lúc Hạ Nhân đang mừng thầm vì mình không chết được, hắn chợt nhìn thấy một vệt sáng khác cũng thoát ra khỏi Cổ Thái Tuế.

Thần Vương Thiên Ngô lập tức đuổi kịp Hạ Nhân.

Bởi vì trong tay Hạ Nhân có Thất Chú Thư!

Giết hắn, là có thể đoạt được thần khí số một của Thần quốc Lời Nguyền này, cũng là thánh khí số một của toàn bộ Thần giới.

Hạ Nhân lập tức thi triển Hư Không Tật Động, định rời đi.

Thế nhưng hắn phát hiện Hư Không Tật Động của mình vậy mà không thể sử dụng.

Nơi này tuy không còn ở trong cơ thể Cổ Thái Tuế kia, nhưng vẫn bị nó ảnh hưởng đến quy tắc, ngay cả quy tắc không gian cũng bị xáo trộn.

Hạ Nhân không cần nghĩ ngợi, trực tiếp ném Thiên Trúc ra.

“Được...” Thiên Trúc cũng không hỏi gì, lập tức tung một quyền mạnh mẽ đánh về phía Thần Vương Thiên Ngô.

Hạ Nhân tiếp tục hóa thành một vệt sáng bay đi!

Cứ như vậy, hắn bay phía trước, Thiên Trúc ở phía sau ngăn cản Thần Vương Thiên Ngô. Ba người giằng co hồi lâu, cuối cùng cũng bay ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của Cổ Thái Tuế.

Hạ Nhân thi triển Hư Không Tật Động, sau đó nhìn Thiên Trúc phía sau, thấy nàng cũng đã rơi vào thế hạ phong.

Lúc này Hạ Nhân cũng biết, cho dù thả Cố Bạch Bình ra lần nữa, chưa chắc đã giết được Thần Vương Thiên Ngô.

Mấu chốt là hai con bướm hiện giờ cũng không thể sử dụng.

Hạ Nhân nghiến răng, trực tiếp lấy thần phù thất phẩm ra.

Kích hoạt thứ này thì không thành vấn đề.

Hạ Nhân có tu vi Thần Quân cảnh, nhưng thần niệm mạnh mẽ sánh ngang Thần Tôn cảnh, cho nên có thể bình thường kích hoạt tức thời thần phù ngũ phẩm.

Nếu cấp bậc phù lục tăng lên lục phẩm, cần ba nhịp thở mới có thể kích hoạt.

Nếu là thất phẩm, thì ngay cả ba nhịp thở cũng không thể.

Lần này Hạ Nhân có thể nói đã dùng toàn bộ thần niệm trong cơ thể để kích hoạt lá thần phù này.

Kết quả là qua mười nhịp thở vẫn chưa kích hoạt thành công.

Còn Thiên Trúc bên dưới đã sắp không chống đỡ nổi.

Hạ Nhân không còn cách nào, đành thả Cố Bạch Bình ra lần nữa.

Còn Hạ Nhân thì nuốt hai viên Linh Xu Đan cực phẩm ngũ phẩm để khôi phục thần niệm, sau đó tiếp tục kích hoạt.

Tổng cộng trước sau mất trọn ba mươi nhịp thở, Hạ Nhân cuối cùng cũng kích hoạt thành công lá thần phù thất phẩm này.

Hắn hướng về phía Cố Bạch Bình và Thiên Trúc hét lớn một tiếng.

Hai người lập tức bỏ lại Thần Vương Thiên Ngô, bay tới, sau đó được Hạ Nhân thu vào không gian Hồng Mông.

Thông đạo truyền tống không gian trước mặt cũng mở ra.

Hạ Nhân không hề do dự, bước một bước vào trong đó.

Thế nhưng ngay khi Hạ Nhân vừa đặt chân vào vòng xoáy, một đòn tấn công sắc bén vô cùng đã từ phía sau oanh tới.

Còn vòng xoáy không gian vừa mở ra cũng lập tức khép lại, biến mất không còn dấu vết.

Một tiếng gầm thô bạo truyền tới từ vùng đất phía dưới.

Ngọn núi khổng lồ màu cam đang nhúc nhích chậm rãi bò ra từ lòng đất Cửu Cô Sơn, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.